

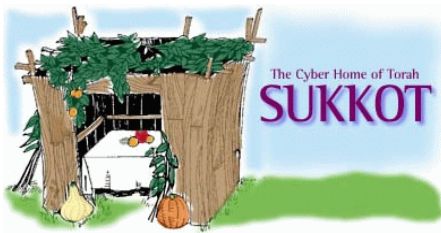
Het Loofhuttenfeest

Het Loofhuttenfeest feest wordt ook wel het Soekot-feest genoemd. Soekot is het Hebreeuwse woord voor hut of kooi. Denk aan ons oud Nederlandse Côte of Kootwijk, dat eveneens kooi betekent.

Het is het feest van de grote inzameling, (asif) Ex.23:16, 34:22. Dit is het feest van JHWH hetwelk men elk jaar ook te Silo vierde, Richt.21:19.

Tijdens dit feest heerste er grote vreugde, Deut.16:11,14. Principieel is het een dankfeest.

Het feest der loofhutten heeft een op de toekomst gericht karakter, en het zou tevens een troonsbestijgingsfeest zijn. De inwijding van de tempel door Salomo viel op het Loofhuttenfeest, 1Kon.8:65.

Het Loofhuttenfeest behoorde tot de drie jaarlijkse feesten, de bedevaartfeesten. Het Loofhuttenfeest is het laatste, en moet beginnen op de 15e der 7e maand. Op de eerste dag, en op de laatste dag, de 8e, is een heilige samenroeping, een sabbat en rust.

Het is een verbodsday, dan zult gij geen werk doen. Lev.23:34vv. Op dit feest moesten rijke offers worden gebracht: vuuroffer, brandoffer, spijsoffer, slachtoffer en drankoffers, elk op zijn dag. Lev.23:27. Op de 1e dag diende het volk loofhutten te maken, waartoe men takken nam van schoon geboomte, palmtakken, meien van loofbomen, wilgentakken, etc.-. Het diende om het volk er steeds weer aan te herinneren dat hun voorouders 40 jaren in de woestijn hadden gewoond in tenten en hutten. Dit feest was dan ook niet alleen een dankfeest, maar ook een herinnering aan het heilsfeit dat JHWH Zijn volk uit Egypte had geleid, in de woestijn had onderhouden, en uiteindelijk in het beloofde land had gebracht. Het volk bouwde de loofhutten soms op hun dak, of in hun hoven en in de voorhoven van de tempel, op het plein van de Waterpoort en op het plein van de Efraimpoort.

Ezechiël en Zacharia noemen het Loofhuttenfeest als een feest dat op de vernieuwde aarde in de toekomst nog (of weer) zal worden gehouden.

Ez.45:25; Zach.14:18. Zacharia zegt dat Egypte straf zal krijgen als het niet opkomt om het loofhuttenfeest te vieren, n.l. dat zij dan geen water zullen krijgen..7. Men had de gewoonte om op dit feest in een gouden kruik water te halen uit de Siloah-bron. Men goot dat dan uit op het altaar op het tempelplein onder het uitspreken van de woorden uit Jesaja 12:3, n.l.: "*Gij zult water scheppen uit de fontein des heils!*"

Wij denken niet dat deze gebruiken een inzetting van JHWH waren. Mogelijk is het een traditie, merendeels aan de heidenen ontleend.

Zo ook met het licht. Men had tijdens loofhutten allerlei feestverlichting aangebracht. Men had er een soort lichtfeest van gemaakt, mogelijk aan de heidenen ontleend.

Wij zien hieruit dat het volk graag feest vierde en de gebruiken en plechtigheden steeds meer uitgebreide. Wat entourage erbij maakt de sfeer gezellig. In de Maccabeën-tijd maakte men processies of optochten met takken in de hand. Later ging men wilgen en mirtetakken vlechten, de "loelab", welke men in de rechterhand hield, en in de linkerhand de paradijsappel of etrog (citroen). Op de 7e dag liep men zelfs 7x rond het brandofferaltaar.(ten einde nieuw leven te verkrijgen in de doodse en dorre natuur). Wij zien dat het volk graag iets voor ogen ziet, zoals dat vandaag de dag nog precies hetzelfde is.

De feestvreugde bereikte haar hoogtepunt in de nacht tussen de 1e en 2e dag van het feest. In de voorhof der vrouwen werd vooraf een grote galerij gebouwd voor toeschouwers. Midden in de voorhof werden hoge vierarmige kandelaren geplaatst, en nadat deze waren aangestoken begon

men de fakkeldans, eerst uitgevoerd door de voornaamste geestelijken van Jeruzalem. Het Levietenkoor begeleidde met muziek en psalmen, staande op de trappen van de binnenste voorhof.

Met brandende toortsen zwaaiden men in het rond. Men had er een spreekwoord van gemaakt, nl.:

"Wie de vreugde van dit nachtfeest niet heeft meegemaakt, heeft zijn hele leven nog geen echte vreugde gezien!"

Een driemaal herhaald trompetgeschal maakte een einde aan deze fakkeldans, n.l. bij het hanengekraai in de vroege morgen. Op deze feesten ging het er niet altijd even netjes aan toe. Uit de verdenking van Eli

aangaande het gedrag van Hanna, 1Sam,1:14-15, blijkt dat dronkenschap alsdan niet vreemd was. Hanna was immers ook op dit feest naar Silo gekomen! Vandaar dat Plutarchus een overeenkomst zag tussen het Loofhuttenfeest en het Bacchusfeest der wijnoogst.

Op dit feest werd de Wet voorgelezen, n.l. in het sabbatsjaar. Zo is loofhutten dan een verbondsfeest, doordat de wet werd voorgelezen en het verbond werd vernieuwd. Deut.31:9-13.

Op de laatste dag van het feest werd door het priesterkoor o.a. Ps.118 gezongen. Het was natuurlijk voor het volk tevens een feest van verwachting van de Messias, de grote koning David. Als de Messias maar kwam en Zijn koninkrijk zou oprichten, zou alles van goud worden!

Veel joden geloofden dat het water hetwelk bij het offeraltaar was uitgegoten het vermogen bezat de regen te doen komen. Het was voor hen een 'regenwonder', net zo als de heidense natuurreligies het zagen! Zo ver was men in die dagen reeds verheidenst! Door het regenwonder zou de dode aarde weer tot leven gewekt worden! Dus, het bloed van het altaar, en het water van Siloah stonden garant voor de regen!

Veel joden stelden zich voor, dat hier, bij het altaar in de tempel, het vergoten plengoffer en het water daarbij uit de gouden kruik, heel het heelal in beroering zette door mysterieuze krachten, zodat het weer erdoor zou omslaan. De onderwereld en de hemel werden erdoor omgevormd, dus een soort van alchemie!

In Joël wordt voorzeggd dat JHWH een heel ánder regenwonder beoogt n.l. van Zijn Geest uit te storten op alle vlees.

Licht is leven, en zonder licht is leven ondenkbaar!

Israël had in de woestijn gedwaald, en des nachts was de wolkkolom hun tot licht, waar JHWH naar wijst, dat Hij het licht is door deze aardse woestijn. Hij leidt uit het diensthuis der zonde en brengt in het nieuwe koninkrijk. Hij leidt de 'vreemdelingen' zoals Abraham naar de stad met fundamenten!

De tempelautoriteiten en geestelijken deden zich voorkomen alsof zij het

licht voor de mensen waren. Zij hadden de kennis, het inzicht, en zij waren de 'geestelijke stand'. De schare die de wet niet kende was vervloekt. Tijdens de fakkeldans gaven zij als de geestelijken uitdrukking van hun voorname positie.

Je moet het maar durven om de geestelijken zó in hun status aan te pakken! De geestelijke hoogmoed heeft als gevolg dat men demonische handelingen pleegt.

Dit brengt ons naar de tijd waarin wij nu leven, en waarin de zionisten - gesteund door de geestelijke reformatorischen- steeds weer teruggrijpen naar de wereldlijke macht zónder de ware Messias. Op eigen houtje zijn zij een wereldlijke staat gaan oprichten. Hier zegt JHWH van dat, indien zij zich niet bekeren, en daar ziet het naar uit, dan zullen zij evengelijk omkomen door een geweldig bloedbad!

Het Loofhuttenfeest brengt ons naar iets totaal nieuws, n.l. het herstel van de twaalf stammen en het herstel van de vervallen hut van David. Dit is de grote inzameling uit alle volkeren!

Het Loofhuttenfeest beeldt deze grote inzameling uit tijdens het duizendjarig vrederijk, of Messiaans vrederijk. Dán zullen er levende wateren uit Jeruzalem vlieden, letterlijk en figuurlijk. Dit rijk van JHWH zal heerschappij gaan voeren over de volkeren der aarde, die nog steeds bestaan uit sterfelijke mensen.

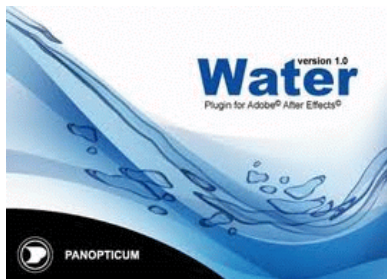
Wat betekent het dat de aartsvaders en alle gelovigen nadien nog slechts erfgenamen waren, en zij het bezit nog niet hadden?

Welnu, het duizendjarig vrederijk is een soort overgangsfase naar het definitieve koninkrijk van JHWH, hetwelk wij zullen beërven. Dat koninkrijk is dé grote erfenis!

In het Messiaans vrederijk krijgen de Israëlieten (het overblijfsel) de tijd om de beloften te beërven, hun eigen natuur te overwinnen en karakter te vormen voor het Koninkrijk. Dit vindt plaats onder veel gunstiger omstandigheden dan voorheen, daar de Boze gebonden is.

Alles is evenwel nog betrekkelijk en sterfelijk, pas ná dit vrederijk komt de onbeweeglijke situatie, na het eindgericht.

De bokken (andere niet-Israëlvolken) zullen aan de linkerhand komen te staan.

Attributen tijdens het soekotfeest

Het Loofhuttenfeest duurt zeven dagen, en het tijdvak (aioon) der bewegelijke dingen zal 7000 jaren duren, dat is zeven dagen van 1000 jaar.

Aan het eind van het Loofhuttenfeest is er nóg een feest, het Slotfeest.

Dát is dé grote dag van het feest. Joh.7:37.

Het ziet op de tweede opstanding aan het eind van de 1000 jaren, Openb.20:5. Dit is de dag des oordeels, Math.10:15.

Dan pas zal Zijn Geest komen over alle vlees.

Het nationale herstelde Israël der twaalf stammen zal aan het eind van het vreedrijk haar Pinksteren ontvangen..... als stromen van levend water!

Dit ziet op de voltooiing en afronding van het voornemen van JHWH.

Alsnu zal er een nieuwe (vernieuwde) hemel en aarde zijn. In die dag van het oordeel zullen de boeken worden geopend!

Zo werpt Loofhuttenfeest een schaduw achterwaarts, als een herinnering aan het woestijnleven, én, het werpt een lichtstraal voorwaarts naar het Messiaans vreedrijk, waarna het definitieve Rijk van JHWH zal komen!

Loofhuttenfeest 2011 (11September Bazuinfeest, 19/20 September Grote Verzoendag, 25 Sept. -1 Oktober Loofhutten, 2 Oktober slotfeest.)

Het volk Israël is uitverkoren om de naam van JHWH aan alle volkeren bekend te maken. Het gaat in de torah steeds over de uitverkiezing van één volk, en uit dat volk concentreert het zich daarna om één groep, de medebestuurders van de Messias. Allereerst concentreert zich alles om de Koning, de Vorst van het Rijk der Hemelen op aarde, tijdens het Vreedrijk van 1000 jaren.

Israël is een volk zoals alle andere volkeren en functioneert in de geschiedenis normaal mee met alle andere volkeren, niet beter, doch eerder slechter. Met dit verschil dat de God van Israël wel geheel anders is dan

alle goden der volkeren. Hij is de El der verkiezing. Hij geeft aan een volk een bepaalde roeping, opdracht en bestemming, nl. om te getuigen, te regeren en te heersen.

Met dat uitgekozen volk maakte Hij een verbond op de Sinaï, als verlengde van het verbond met Abraham, Izaak en Jakob.. Ook al schendt en verbreekt het volk van haar zijde dat verbond, Hij blijft getrouw en hernieuwt tenslotte Zijn verbond. In het verbond met Abraham, Izaak en Jakob is er geen sprake van Oud en Nieuw. Het betreft altijd één en het zelfde verbond, dat onvoorwaardelijk is, dat van geen wankelen weet, voor één en hetzelfde volk, dat na verval weer hersteld wordt. Het her-nieuwde verbond betreft dus steeds weer Israël, de Huizen Juda en Israël, Jer.30-33, dus de twaalf stammen!

Roeping en verbond

Op Israël blijft de roeping en verkiezing rusten, voor altijd, ook na verval en na herstel. JHWH's roeping is onberouwelijk. In Rom.9:4 staat dat "hunner de verbonden en beloften zijn", terwijl veel oude handschriften hier juist enkelvoud "verbond" hebben staan. En dat is juist, want het betreft slechts altijd dat ene verbond.

Israël is op weg naar haar voltalligheid, volwassenheid, herstel en hereniging, de wederaanneming. In de woestijn was Israël nog gelijk een kind, wonend in tenten, waar het Loofhuttenfeest naar terugwijst. Israël wordt volwassen, en dat zal in het Messiaans Vreedrijk blijken.

FEAST OF TABERNACLES - IN THE "SUCCAH"

De roeping om het Rijk van Elohim te verkondigen en te demonstreren, met daarbij de genadegiften, zijn onberouwelijk en onherroepbaar van Elohim's zijde, Rom.11:29.

Op Pinksteren spraken de Apostelen dan ook uitsluitend tegen de daar aanwezige "Israëlitische mannen", om tot de "einden der aarde" te gaan en de roeping der verkiezing te vervullen!

Hand.2:22, 13:16. Die “einden der aarde”, ziet vooreerst op de kuststreken, op het Noord Westen van Europa en Zuid Afrika, en verder op hun nazaten die wereldwijd verspreid zijn. Zach. 6:9

Al loopt het met Israël en de boodschappers van JHWH's gerechtigheid soms heel slecht af, zodat er soms nog maar één ware boodschapper in een heel land is, dan is deze toch de vertegenwoordiger van heel het volk, die in naam van gans Israël de gerechtigheid van Gods waarheid aan Israël en de volkeren verkondigt en alzo de roeping van Israël vervult.

Israël is de “sjaliach”, de gezondene, hetwelk veelal ten onrechte als “de zending” wordt vertaald. Het gaat hier om gezanten van JHWH, die het volk Israël -de verloren schapen- bidden om zich met Hem te laten verzoenen.

Israël is géén zendingsvolk, want de volkeren zullen juist tot Israël komen, uit eigener beweging. Zie Jesaja 60:5,13-14, en Micha 4:2. Israël is een voorbeeldvolk!

De kerk is zending gaan bedrijven en zendingen gaan uitzenden, doordat zij haar eigen identiteit en JHWH's opdracht niet meer kende, zodat de kerk meende dat het woordje “heidenen” de barbaren en vreemde volkeren en rassen betrof. De kerk rekende zichzelf eveneens tot de heidenen. Maar meer nog zag de kerk brood in de zending om daarmee haar machtsgebied fors uit te breiden.

Olijftak

Ook de joden kenden zendingsijver, maar die werd hun fataal. Zij omreisden stad en land om jodengenoten te maken, maar maakten daarna van hen kinderen der hel, Matth.23:15. Zij waren blind in hun ijver. De joden dachten puur nationalistisch, star en behoudend, omdat zij zichzelf zagen als zijnde de nog enige overgebleven takken aan de Israël-Olijfboom.. Echter, JHWH bouwde geen nieuw Israël, geen geestelijk Israël, maar hernieuwde Zijn eigen volk, het oude bondsvolk Israël. Opmerkelijk daarbij is, dat de nog jonge kerk zelfs tot in de tweede eeuw zichzelf als het ware Israël heeft gezien en lange tijd Israëlitisch is blijven denken, hoewel de joodse invloeden zich ook kenbaar maakten. Het Israëldenken der vroege kerk zette zich jammer genoeg niet voort als een dogma, maar als eredienst. En om die oorzaak werd zij vervolgd door de heersende

machten. Met de tijd dat de kerk dogmatisch ging denken, vervloog het Israël-bewustzijn en trad het joodse denken op de voorgrond, zodat wij de eredienst der kerk mogen zien als een kopie van de synagoge.

In de kerk bleef Israël en het jodendom wel voortleven temidden der volkeren, maar raakte Israël in vergetelheid en nam de joodse invloed de leiding, zodat men nu zelfs gaat spreken dat de kerk joodse wortels zou hebben. Pas is de 3e eeuw ging de kerk zichzelf losmaken van het jodendom (uit haat) en ging zij zichzelf zien als het “geestelijk Israël”. De joden hadden in de ogen der kerk afgedaan. En dat is juist! Alleen dat de kerk in de plaats van Israël zou zijn gekomen, is onjuist! Israël bestaat en is blijven bestaan, niet als kerk, niet als jodendom, maar als verstrooide schapen in de kuststreken.

Genoemde verschuivingen worden door de kerkhistorici en theologen nooit naar tevredenheid uitgelegd en beschreven, dat nemen we hen hoogst kwalijk.

De SV heeft, dat de wilde takken **in de plaats van** de oorspronkelijke takken zijn ingeënt. Echter, het Griekse autois betekent niet “*in de plaats van*”, maar “*in hun midden*”, dus tussen de anderen in! NBG heeft “daartussen”.

In Rom.11:17 is ook sprake van “enkelen”, en in 11:25 van een “deel”.

Dat wijst op het geringe deel, waarbij alle anderen afvallen en niet meer mee doen. Dus niet het aantal en percentage beslist, maar het principe.

In hen, in de schapen, die JHWH erkennen, loopt de lijn van het ware Israël voort! JHWH is het verkiezende onderwerp, Israël is steeds het verkiezende voorwerp. Niet omdat het volk beter was dan andere schaaповolkeren, want wanneer de positieve kwaliteiten van andere volkeren de doorslag bij de verkiezing zouden geven, zouden wellicht anderen er beter uitkomen dan Israël. Het is altijd JHWH die verkiest, niet om de positieve kwaliteiten in een volk. Er is in een volk of individu geen enkele kwaliteit waarom JHWH het of hem zou verkiezen. Iedereen heeft zijn weg verdorven, allen hebben gezondigd en derven Zijn heerlijkheid. Niet dat JHWH helemaal naar niets ziet. Hij zoekt juist naar Zijn eigen zaadlijn en niet naar de zaadlijn van de boze, Gen.3:15.

Heel de geschiedenis van Israël wordt door de uitverkiezing van JHWH

gedragen. Het Hebreeuwse bachar is verkiezen. Dat geldt het verkiezen van de cultusplaats, en ook het verkiezen van het volk, Deut.4:37, 7:6-7, 10:15, 14:2. De verkiezing geschiedde geheel uit liefde, tot het veilig stellen van Gods eigen zaadlijn, tot heil des volks, als zijnde Zijn eigendomsvolk.

De gehele wereld behoorde aan JHWH toe. Satan/Lucifer is door zijn rebellie en opstand de “overste dezer wereld” geworden. JHWH is bezig de wereld weer aan Zich te verbinden door deze te bevrijden van de satan. Denk aan de weggaande bok naar Azazel. Satanisten moeten onttroond worden. Midden in die strijd tussen JHWH en de satanisten staan wij op deze aarde geplaatst, als in een door satan bezet gebied.

In het plan der verlossing, om het zo maar te noemen, heeft JHWH Israël de hoofdplaats toegekend, als draagster van het heilige zaad, zodat Israël een bevoorrechte plaats inneemt, Deut.10:15. JHWH verwacht van het volk trouw en wederliefde. Bij ontrouw kan Israël zelfs tijdelijk worden terug gewezen, naar een plaats onder de gojim volkeren. Het middel om het volk te reinigen en tot gehoorzaamheid te brengen is, een strafperiode opleggen (zeven tijden van 360 jaren = 2520 jaren).

In Amos staat o.a. de verkiezing, 3:2 *Uit alle geslachten des aardbodems heb Ik ulieden alleen gekend; daarom zal Ik al uw ongerechtigheden over ulieden bezoeken.* En 1Kon.8:53.

Verwerping

Verwerping als keerzijde der verkiezing is altijd tijdelijk. Het is onjuist te denken dat de niet-verkorenen als keerzijde van de medaille verworpen zouden zijn. Nee, slechts een verkorene kan verworpen worden, tijdelijk, zoals met het volk Israël is geschied.

Daarvan zegt Hos.2:1-12 dat het lot van een verworpen verkorene slimmer is dan van iemand die niet verkoren was. De verwerpene draagt het uitwendige kenmerk der verkiezing, en heeft gelukkig tegelijk iets in zich, dat weer hersteld kan worden, Ez.16:60, Hos.2:6.

De tegenstelling van verkiezing (bachar) is verwerpen (ma'as), zie 1Sam.15:23, Jes.7:15, 41:9, Jer.33:24. De verkiezingsleer met als keerzijde de verwerping, zoals geleerd door Augustinus, Calvijn en de Dordtse vaders is onschriftuurlijk en berust op misverstaan.

De zegen en de vloek van Israël staat niet regelrecht in verband met de verkiezing en verwerping. Zegeningen staan wél in verband met de

gehoorzaamheid, vloeken met ongehoorzaamheid. Door ongehoorzaamheid kan het volk zelfs verdeld worden en te gronde gaan. Echter niet op die manier dat het volk ooit definitief zou worden uitgeschakeld. De straf, het oordeel, heeft een doel, nl. de wederaanneming. Daarom gaat het in Deut.30, de bekering. Men zou uit de felheid van Deut.28:15vv verwachten dat er geen enkel uitzicht over zou blijven op herstel. Dat is gelukkig gezichtsbedrog, daar het verbond nooit vernietigd kan worden. Zijn trouw aan Israël blijft ongeschonden. Daarvan zingen wij in de psalmen, dat Hij Zijn trouw aan Israël nooit heeft gekrenkt!

Juda, Israël en Jeruzalem kunnen tijdelijk verworpen worden, 2Kon.17:20, 23:27. En daarbij lezen wij nog niets over herstel. De verwerping maakt

Op weg met tak naar het loofhuttenfeest

echter de verkiezing nooit ongedaan. Op de verwerping volgt, na een strafperiode, de wederaanneming. Daarover wordt heel nadrukkelijk in Jer.30-33 gesproken, het hernieuwde verbond, zie 33:23-26.

Er blijft altijd herstel, dat is de boodschap voor het toekomstig Israël. De verwerping als een onveranderlijk raadsbesluit van JHWH, kent het Verbondsboek niet. De verkiezing van Israël is heel duidelijk een verkiezing tot heil, allereerst voor het volk Israël zelf, daarna via het volk Israël naar de andere volkeren van het vrouwenzaad in de wereld. In die verkiezing is JHWH de Verlosser en Drager van Israël. Wil het volk in de verkiezing blijven, is gehoorzaamheid vereist. Bij overtreding volgt straf, met als doel het volk te reinigen tot wederaanneming. In Jes.42:1-7 en 49:1-7 wordt gesproken over de “uitverkoren knecht”, waar de uitverkorene (de bachir) gelijk staat met de knecht (ebed). Dat duidt op de zeer hoge en heel bijzondere roeping van de knecht Israël, nl. om het heil door te geven aan heel de wereld. Immers, de wereld moet teruggebracht worden onder de heerschappij van

JHWH door Zijn volk, waarna JHWH Zelf alles in allen zal zijn. Dat nu is de betekenis van het Loofhuttenfeest, ziende op het Messiaans Vrederijk van 1000 jaren, waarin de Davids-regering plaats heeft, om alle vijandelijke machten de onttronen.

Israël zal in die tijd alle aanverwante schaaповolkeren bekendmaken met het heil. De bokvolkeren vallen daarbuiten. De bokken zullen van de schapen worden gescheiden door de Engelen. Tegen de bokken zal Hij uitgaan met grote grimmigheid en kracht, Jes.42:13-15., met het doel Zijn volk te verlossen, als eindresultaat van de strijd, die begon in Gen.3:15. Dan pas komt de verlossing van Boven als stromen op een dorstig land, en zal de hele aarde Gods heil zien, Jes.52:10.

De wereldorde zal worden vernieuwd, satan onttroond en God alles in allen zijn. Er is dan ook in de ganse Schrift geen sprake van een universele zendingsopdracht, die wereldwijd zou zijn en alle rassen zou omvatten. Nee, er is wel de verkondiging van heil aan Israël, waarna van Israël het Apostolaat uitgaat tot de aanverwante schaaповolkeren, het vrouwenzaad. Dus in zekere zin universeel, omvattend alle schapen en anverwanten, zoals de roep uit Jes.45:22.

Tijdelijk verwerpt Elohim Zijn ongehoorzame volk, en vandaar dat Zacharia spreekt over een *wederom* aannemen van Zijn volk, Zach.1:17, 2:16, 3:2. Dat wil zeggen, opnieuw aannemen. Dus waren zij tevoren reeds uitverkoren, doch tijdelijk afgefallen en opzij gezet, aan de heidenen gelijk geworden, en na een straftijd weer in aanmerking gekomen voor herstel en wederaanneming. In zeer grote ontferming keert JHWH weder tot Zijn volk! Israël en Jeruzalem worden eveneens weer aangenomen en gebouwd. Dat houdt niet in dat zulks vanzelfsprekend op dezelfde plaats als voorheen dient te geschieden, zoals zo vele christenen denken. Als JHWH Jeruzalem

weer verkiest, ziet dit op een nieuwe verkiezing, waarin Hij vrij is om Jeruzalem op een geheel andere plaats te lokaliseren en te bouwen dan voorheen. JHWH is niet sentimenteel of emotioneel gebonden aan een oude plek ergens in het Midden-Oosten.

Waarom niet? Omdat momenteel satan als overste van deze wereld het oude Jeruzalem en land aldaar in bezit heeft genomen en aldaar zijn slangenzaadlijn heeft neer gezet, zoals in Ez.35-36 staat beschreven.

Opnieuw verkiezen

Het te herstellen Israël uit het vrouwenzaad (de schapen) heeft JHWH veilig gesteld in een voor hen “bestelde plaats”, 2 Sam.7:10, in een kuststreek, hoog in het Noorden, aan de rand van het continent. Daar heeft Hij Zijn Geest tot rust laten komen, zie Zach.6:8. Daar gaat Hij al Zijn schapen op het droge brengen, bezoeken en Jeruzalem herstellen, dorpsgewijs.

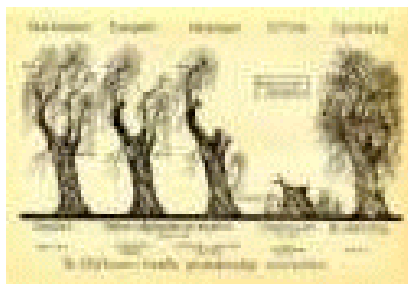
Ook heeft JHWH een ander deel van Zijn schapen in veiligheid gebracht over de rivier van Kush, in Zuid Afrika, ook al lijkt het gevaar daar heel groot te worden. Dat is een broedervolk van de schapen in Noord/West Europa. Daarover gaat het in Zacharia, waarover de dochter Sion vreugde zal bedrijven, 2:10. Elohim zal Jeruzalem weer opnieuw verkiezen, als plaats waar Hij in het midden van Zijn volk zal wonen. Dit opnieuw verkiezen is geen toestand, maar een Godsdaad die op een zeker tijdstip zal plaats hebben, met als doel Israël tot heil en zegen op aarde te stellen, Zach.2:11. Opnieuw verkiezen houdt in dat er reeds een verkiezing was, die gevolgd werd door een tijdelijke verwerping, na ongehoorzaamheid. JHWH verkiest echter nooit om te verwerpen, zoals Augustinus, Calvijn en Dordt dat leerden. Elohim verwerpt tijdelijk, om het volk in de smeltoven te brengen, hen te louteren, opdat zij zich bekeren tot wederaanneming. Van verwerping is slechts sprake binnen de verkiezing, en nooit als keerzijde van de verkiezing. Vandaar dat Paulus in Rom.11:1-2 zich afvraagt of Elohim zijn volk voor altijd had verstoten. Nee, dat niet, zegt Paulus. Hij spreekt hier over Israël, het volk der twaalf stammen. De afgebroken takken zijn nooit verbrand en vernietigd, maar tijdelijk terzijde gesteld. Tenslotte zal geheel Israël zalig worden, Rom.11:26.

De verwerping is niet definitief, niet een eeuwig raadsbesluit van Elohim, als keerzijde van de verkiezing. De verwerping dient de verkiezing. Door

de Knecht van Israël, worden alle verloren schapen weer bezocht en opgericht, Jes.49:6.

Misverstane verkiezing

De leidslieden der joden hebben de verkiezing misverstaan. Zij dachten dat de verkiezing van Israël (dus van de joden, die nog als enigen van Israël waren over gebleven) een goddelijk voorrecht was, dat alleen hun te beurt was gevallen. Nee, Gods liefde voor Israël houdt niet in dat Hij de andere aanverwante schaaповolkeren op aarde van Zijn liefde uitsluit. De joden lieten de andere volkeren naar de gehenna/hel (vuurplaats) verwijzen en keken minderwaardig op hen neer. De leidslieden der joden waren trots, arrogant op het feit tot het uitverkoren volk te behoren. Zij waren met afkeer vervuld jegens allen die daarbuiten vielen, de gojim. Op die wijze groeide de verkiezing uit tot verwaandheid. Niet het nationale aspect, het bestaan en voortbestaan van het volk Israël, was voor de joden het bijzondere van de verkiezing. Het ging de leidslieden der joden meer om het individuele aspect, nl. een Israëliet, dan wel een jood te zijn. Zij koppelden

Olijfbomen

Elohims trouw aan hun wets-gehoorzaamheid, dus zwoegden zij dagelijks voort om de gelijkschakeling, om Elohims gerechtigheid en hun eigen wets-gerechtigheid in evenwicht te houden. Op dit gegeven liet men de zekerheid van het persoonlijke heil rusten. Tevens dachten de leidslieden der joden al na over het vraagstuk van de voorbeschikking. Zij geloofden dat alles uit een door Elohim vooruit bepaald lot werd voorbeschikt, Josephus 18e boek, 1,3.

In het mythische verhaal over Jezus blijkt dat hij de verkiezingsgedachte der joden wel kende. Hij heeft hun nooit een theologische uiteenzetting gegeven van Zijn gedachte daarover. Wel gaf Hij in Matth.10:5 zijn discipelen de volgende opdracht: *Gij zult niet heengaan op den weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen. 6 Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israëls. 7 En heengaande predikt, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.*

Bij Marcus, Lucas en Johannes ontbreken echter de laatste woorden, dat de discipelen liever naar de verloren schapen moesten gaan.

Jezus wilde niet dat Zijn discipelen uitsluitend binnen de grenzen van het jodendom zouden werken, maar dat zij naar de verloren schapen van het huis Israël zouden gaan, die aan de gojim gelijk waren geworden. Wel beperkte Jezus Zijn arbeid tot laatstgenoemden. Allereerst kwam Hij tot de Zijnen, tot hen die er aanspraak op maakten de Zijnen te zijn, nl. de leidslieden der joden. Zij verwierpen Hem echter.

Vandaar dat Jesjoea het overgrote deel van zijn tijd tijdens Zijn missie buiten het jodendom vertoefde en benutte. Het meeste was Hij in Galilea der heidenen (dat waren Benjaminieten). Alle Apostelen waren Galileeërs, behalve Judas. Ook ging Hij wel naar Samaria en de delen van Tyrus, Mark.7:24/30.

Van degenen die Hij daar ontmoette zei Hij dat zij behoorden tot de etnos (heiden/volkeren), dat zijn de Israël/volkeren die aan de heidenen gelijk waren geworden. Hunner was echter het koninkrijk, Matth.8:11. Zij die zich tot kinderen der Koninkrijks rekenden, werden buiten geworpen. Eerst zullen de verloren schapen delen in het heil, de Israelvolkeren Gen.48:19. Daarna alle andere aanverwante schaaповolkeren op aarde. Dat zijn de volkeren buiten Israël, zoals van Jafeth en de andere zonen van Abraham.¹ De joden werden het eerst genodigd tot het heil, Matth.22:1/14, maar wilden niet komen. Dat is toch het toppunt, dat is toch verschrikkelijk en afschrikwekkend.

Dat kan alleen als het restje Israëls geen écht Israël meer was, maar

¹. Bok-volken zijn verworpen. Individuen van schaaповolkeren kunnen ook zichzelf verwerpen, en individuen van andere volkeren kunnen zich laten aannemen.

verworden was door vermenging en gedwongen inlijving tot een wolf in schaapskleren. Dat is de werkelijkheid van voornamelijk de leidlieden der joden, waar Ezau zich heeft vermomd als Jakob.

Matth.21:43 *Daarom zeg Ik ulieden, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden, en een volk gegeven, dat zijn vruchten voortbrengt. 44 En wie op dezen steen valt, die zal verpletterd worden; en op wien hij valt, dien zal hij vermorzelen.*

De joden, de nog enige tak aan de Israel-boom, bleek wel een natuurlijke tak te zijn, maar dan één die onvruchtbaar was geworden, dus een wilde loot. Een vruchtbare natuurlijke tak zou het heil van JHWH met beide armen hebben aanvaard en vastgehouden. Dat was wél het geval met de vruchtbare takken, die door ongeloof afgebroken waren en tijdelijk opzij waren gesteld, nl. de verloren schapen, die vervreemd waren van de verbonden en beloften, Ef.2:11-12 **Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israels, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.**

Augustinus zijn tijd ver vooruit?

Zij werden identiteitsbewust en namen JHWH wél aan als hun Koning. Zij werden de eerstelingenooft. De kerk van de 3e eeuw heeft van de joden hun apocalyptische uitverkiezingsleer overgenomen, door van de dynamische verkiezing van Israël als volk, een statische en bekrompen verkiezingsleer te maken, waarbij het niet meer zozeer om het nationale aspect gaat, maar om het individuele.

Dan gaat het slechts om de mens, om de gelovige die zich van zijn verkiezing verzekerd weet. Dit misverstand heeft zich door Augustinus laten beschrijven en is tot een dogma uitgegroeid, hetwelk door Calvijn en Dordt is overgenomen.

Wat heeft in het mythische verhaal Jezus in werkelijkheid bedoeld met de uitdrukking “uitverkoren”? Zie Matth.24:31, Luk.18:7.

Uit de woorden van hem blijkt helemaal niet dat de verkiezing van het individu en diens toekomstig heil het hoofdmotief is. Het gaat immers om

het ware geloof! En naast het geloof gaat het om de vruchten, Matth.25:40/45, en niet om individuele verkiezing..

Jezus heeft aan de verkiezing niet het principe van een goddelijke voorkeur verbonden, die gebaseerd zou zijn op een eeuwig en onveranderlijk raadsbesluit. Altijd blijft een mens, ook al is hij een waar gelovige, en een

Groene Olijfbom

volk al is het gelovig, verantwoordelijk voor zijn daden. Matth.22:14 spreekt dan ook over de vele geroepenen, die als zodanig allen uitverkoren waren doordat de roeping tot hen kwam, maar die hun verkiezing niet bevestigden, die geen gehoor gaven aan de roeping, die welgemeend was. Dus heel weinigen lieten zich daadwerkelijk uitkiezen. De verkiezing wordt immers bekrachtigd in het aannemen van JHWH's heil. Nergens noemt Jezus de verloren schapen die tot het geloof kwamen “uitverkoren”.

Paulus daarentegen noemt de gelovigen uit de etnos, “heiden/volkeren, der verloren schapen van Israël”, wél uitverkoren, dus Israëlieten.

Hij wijst immers in Efeze 2 op het feit dat zij metterdaad echte Israëlieten waren en zijn. Zij hadden door het geloof weer verbinding gekregen met Israël, waartoe zij in werkelijkheid ooit behoord hadden. Hunner zijn de verbonden en beloften. Zij waren slechts tijdelijk ervan vervreemd.

De verkiezing zoals beschreven in Rom. 9-11:

Uit hfst..9:6-29 blijkt dat JHWH zijn beloften van volkomen heil nooit gegeven heeft aan het gehele volk. In Abraham ging de belofte over op Izaak, niet op Ismaël en de zonen van Ketura. Van Izaak ging de belofte slechts over op Jakob en niet op Ezau.

De maatstaf om de beloften te verkrijgen is uitwendig gezien de vrucht, de werken van de persoon. Aan de vrucht wordt de boom gekend, en dat is de aan ons geopenbaarde zijde van de verkiezing. De voor ons verborgen zijde ervan staat in Rom.9:11 beschreven, omdat Elohim wel weet wat voor vlees Hij in de kuip heeft. Wat voor ons een vraag is, omdat wij niet het hart en de juiste afstamming kunnen beoordelen, is voor Hem een weet.

Verwerping slaat dan ook op de verharding des harten, 11:15, de afwijzing van het heil. Wanneer de ingeënte takken niet in de gehoorzaamheid van Elohim blijven, kunnen ze ook weer afgebroken worden.

Niet alleen de wetsgerechtigheid, niet alleen het lidmaatschap van Israël, bepalen het delen in het heil. Het is uitwendig gezien onze gehoorzaamheid, en daarachter liggend Gods ontferming. Dat wij gehoorzamen is uitsluitend Zijn genade!

Hoe zit het dan met degenen die zich verharden? Die verharding is als een schiftingsproces, hetwelk doorgaat tot er alleen nog maar ware Israëlieten overig zijn, en alsdan is Israëls volheid er, 11:25. Dan neemt ook de verharding een einde. Dan zullen de Engelen als de maaiers uitgaan en alles wat niet echt vrouwenzaad in Israël is -het onkruid-, afmaaien en samenbundelen en naar buiten brengen om verbrand te worden, zie Matth.13:30.

Het gaat alsdan om het gehele aardse Israël dat er in de eindtijd nog is, hetwelk verzameld is. Alsdan is er geen ziftingsproces binnen Israël meer gaande. Het onkruid is door de Engelen, die exact weten wat wel en niet goed zaad is, gesorteerd en verwijderd. Zie Rom.9:6.

Het zijn de Ezau-volkeren, het onkruid, dat zichzelf rijp heeft gemaakt voor de oogst, het oordeel, Rom.9:22. Toebereid wil zeggen, doen rijpen. Dus is er geen sprake van een eeuwige voorbestemming onzerzijds, maar van een afwachtende houding van Elohim, om te zien welke vruchten een volk en de personen in dat volk zullen voortbrengen. Dat is het tijdvak om de vruchten te laten rijpen.

Mysterie

Het heilshandelen van God is wonderbaar, maar toch ook weer niet zo heel vreemd. Het gaat er heel eerlijk aan toe. Ook Ezau krijgt de tijd om te laten zien wat hij is en kan. Wij zien in Elohims heilshandelen aanvankelijk een versmalling optreden. Uit alle mensen nam Hij Abraham. Uit alle volkeren nam Hij Israël. Uit Israël nam Hij Juda, en uit Juda nam Hij David. Daaruit

komt de (eindtijd-) Messias, zoals in 2 Sam.7:15-16 staat aangekondigd, om over de wereld te regeren in rechtmatigheid.

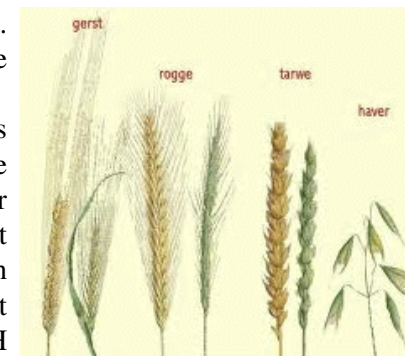
Uit David versmalt zich de kring tot de Spruit, de Zémach of Begroeiing, die in de eindtijd het koningschap over Israël zal verkrijgen. Eerst is er in het midden der tijden de lijdende Knecht Israel. In dit volk komen alle lijnen weer tezamen van Gods heilshandelen. Uit Israëls kern komt de verbreding, zodat het heil via hen uitgaat naar de twaalf stammen, en van het herstelde Israël naar de aanverwante schaapvolkeren, en tenslotte naar heel de wereld, die gezuiverd en onder de heerschappij van Zerubbabel is gekomen.

Dat nu is de betekenis van het Loofhuttenfeest.

Jes.54:6 geeft een helder zicht op de situatie van Israël als vrouw van JHWH, die de scheidbrief heeft ontvangen, voor een ogenblik verlaten is geweest tijdens de strafperiode van 7 perioden, maar evenwel de huisvrouw der jeugd bleef en weer aangenomen zal worden. Het verbond des vredes weet van geen wankelen. JHWH blijft Zijn vrouw getrouw. Wat een wonder!

Loofhuttenfeest is het najaarsfeest van de grote inzameling, de najaarsoogst. Mozes noemde de zeven voornaamste landbouwproducten in Deut.8:7-8.

Het gaat om de **tarwe en gerst**. Gerst is ongeveer 1 maand vroeger rijp dan de tarwe. Tijdens Pesach -de dagen der ongezuurde broden- werd de eerste gerst aan JHWH aangeboden. Ruim een maand erna tijdens het eerstelingenfeest werd een offer van tarwe aan JHWH aangeboden. Tarwe en gerst was het hoofdvoedsel in Israël, Jesaja 55:10.

Verder gaat het om **druiven, vijgen en granaatappelen**. De druivenoogst valt in het najaar. Van de druiven maakte men wijn. Vijgen werden dikwijls gedroogd, zodat men ze langer kon bewaren.

Olijven en honing, waarvan de oogst der olijven in de maand oktober valt. Daarvan werd olijfolie geperst. Sirop van dadels en druiven werd ook wel honing genoemd, maar de wilde honing, zoals in Richteren 14:8, 1Samuel 14:27 was de eigenlijke honing.

De druiven van de wijnstok worden genomen als teken voor de tijd wanneer de dag van JHWH zal komen, zie:

*Jesaja 24:13 Want in het binnenste van het land, in het midden dezer volken, zal het alzo wezen, gelijk de afschudding des olijfbooms, gelijk de nalezingen, wanneer de **wijnoogst geëindigd** is.*

*Jesaja 32:10 Vele dagen over het jaar zult gij beroerd zijn, gij dochters, die zo zeker zijt, want de **wijnoogst zal uit zijn**, er zal geen inzameling komen.*

*Jesaja 18:5 Want **voor den oogst**, als de botte volkomen is, en de onrijpe druif rijp wordt na den bloesem, zo zal Hij de ranken met snoeimessen afsnijden, en de takken wegdoen en afkappen.*

De druivenoogst begint eind September en de maand Oktober. De druiven zijn onrijp in augustus/september. In die tijd valt het begin van het snoeien door JHWH.

Snoeien doet pijn. Wanneer JHWH Zijn snoeimessen (Nibiru?) over de aarde en haar bewoners laat gaan, is dat om de aarde te zuiveren en de goddelozen ervan uit te roeien. Lees dan eens Jeremia 25 hoe dat eraan toe zal gaan. Wanneer de aarde geschoond is zal Israël bloeien en de berg Sion tot rust en vrede zijn voor het verzamelde Israël. Dan zullen velen waarschijnlijk nog een tijdje in tenten wonen, totdat de verwoeste plaatsten weer opgebouwd zullen zijn.

Alles wordt nieuw! De verstrooiing van de 12 stammen in de woestijn der volkeren is alsdan ten einde, opdat zij in de schaapskooi verzameld zullen worden. Geen graankorrel of schaap zal achterblijven, Amos 9:9. Wat een vreugdetijd zal dát zijn!